

BOLETÍN DEL CLERO
DEL
OBISPADO DE LEÓN

SEMINARIO DE VALDERAS (León).

Debiendo tener lugar el día 1.º de Octubre próximo la apertura del Curso académico de 1896 á 97 para los estudios de Latinidad y Humanidades, Filosofía y Sagrada Teología en este Seminario Conciliar, el Excmo. é Ilustrísimo Sr. Obispo de la Diócesis ha dispuesto que, á fin de que el acto inaugural revista mayor solemnidad, asistan á él todos los alumnos matriculados, tanto internos como externos: debiendo por tanto pernoctar ya en el Seminario los primeros el día 30 del corriente.

La matrícula estará abierta desde el 21 al 30 del mismo, y trascurrido que sea este tiempo, satisfarán derechos dobles en el primer plazo los que quieran matricularse en cualquiera de las asignaturas ya citadas: presentando en el acto de hacer la matrícula, los que hayan estudiado en este Seminario la certificación del encargado de la Parroquia donde hayan pasado las vacaciones, de la conducta observada, asistencia á los actos del culto divino, y frecuencia de los Sacramentos, en conformidad con lo dispuesto en la Constitución ccxcix de las Sinodales del Obispado; y los que hayan estudiado en otros Seminarios presentarán además la del Rector respectivo.

Los exámenes extraordinarios se verificarán el día 26 de Septiembre, el 28 los de incorporación, y los de ingreso el 29. Los que soliciten la incorporación, ó ingreso, habrán de hacerlo por medio de instancia dirigida al señor Rector, y presentada en la Secretaría de Estudios, acom-

pañada de la partida de Bautismo y certificación de buena conducta expedida por el encargado de la Parroquia de su naturaleza; y los de incorporación acompañarán además la del Preceptor bajo cuya dirección haya hecho los estudios, expresando los años que hayan estudiado y conducta observada durante los mismos.

Con el fin de evitar gastos y molestias á los que deseen entrar internos por primera vez en dicho Seminario, Su Excelencia Ilustrísima ha accedido benignamente á que lo soliciten por instancia dirigida al Sr. Rector, acompañada de la certificación facultativa de tener vacunadas las viruelas y no padecer enfermedad contagiosa.

Morgobejo 6 de Septiembre de 1896. — El Rector,
Lic. Anselmo Rodríguez.

EPISTOLA ENCYCLICA DE UNITATE ECCLESIAE (1)

(CONCLUSIÓN.)

Verum quia successor Petri unus est, Apostolorum permulti, consentaneum est perspicere quae sint istorum cum illo, divina constitutione, necessitudines.—Ac primo quidem conjunctionis episcoporum cum eo qui Petro succedit, non obscura est neque dubia necessitas: hoc enim soluto nexu, solvitur ac diffluit multitudo ipsa christianorum, ita plane ut nullo pacto queat unum corpus confiare unumque gregem: *Ecclesiae salus in summi sacerdotis dignitate pendet, cui si non exors quaedam et ab omnibus eminens detur potestas, tot in Ecclesia efficientur schismata, quot sacerdotes* (2). Idcirco ad id praestat advertere animum: nihil esse Apostolis seorsum a Petro collatum; plura seorsum ab Apostolis ac separatim Petro. Joannes Chrysostomus in Christi edisserenda sententia (Joan. XXI, 15) cum percontatus esset, *Cur, aliis praetermissis, de his Christus Petrum alloquitur?* omnino respondet: *Eximius erat inter Apostolos, et os discipulorum, et coetus illius caput:* (3). Hic enim unus designatus a Christo est fundamentum. Ecclesiae: ipsi *ligandi copia solvendique* permissa, eidemque *pascendi* datu potestas uni. Contra quidquid auctoritatis ac muneris accepere Apostoli, conjuncte cum Petro accepere: *Divina dignatio si quid cum eo commune ceteris voluit esse principibus. nunquam nisi per ipsum*

---

(1) Véase la pág. 379.

(2) S Hieronymus. Dialog. *Contra Luciferianos*, n. 9.

(3) Hom. LXXXVIII, in *Joan*, n. 1.

dedit, quidquid aliis non negavit (1). Ut cum multa solus acceperit, nihil in quemquam sine ipsius participatione transierit (2). Ex quo plane intelligitur, excidere episcopos jure ac potestate regendi, si a Petro ejusve successoribus scientes secesserint. Nam a fundamento, quo totum debet aedificium niti, secessione divelluntur; itaque exclusi aedificio ipso sunt: ob eandemque causam ob ovili sejuncti, cui dux est pastor maximus, regnoque extorres, cujus uni Petro datae divinatus claves.

Quibus rebus rursus noscimus in constituenda christiana republica caelestem descriptionem mentemque divinam. Videlicet cum Ecclesiam divinus auctor fide et regimine et communione unam esse decrevisset, Petrum ejusque successores delegit in quibus principium foret ac velut centrum unitatis. Quare Cyprianus: *Probatio est ad fidem facilis compendio veritatis. Loquitur Dominus ad Petrum: Ego tibi dico, inquit, Quia tu es Petrus. Super unum aedificat Ecclesiam. Et quamvis Apostolis omnibus post resurrectionem suam parem potestatem tribuat; et dicat; sicut misit me Pater... tamen ut unitatem manifestaret unitatis ejusdem originem ab uno incipientem sua auctoritate disposuit (3). Atque Optatus Milevitanus: Negare non potes, scire te in urbe Roma Petro primo Cathedram episcopalem esse collatam, in qua sederit omnium Apostolorum caput Petrus, unde et Cephas appellatus est: in qua una Cathedra unitas ab omnibus servaretur: ne ceteri Apostoli singulas sibi quisque defenderet, ut jam schismaticus et peccator esset, qui contra singularem Cathedram alteram collocaret (4). Unde est illa ipsius Cypriani sententia, cum haeresim tum schisma ex eo ortum, habere gignique, quod debita supremæ potestati obedientia abjicitur: Neque enim aliunde haereses abortae sunt aut nata sunt schismata. quam inde quod sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesia ad tempus sacerdos et ad tempus iudex vice Christi cogitatur (5). Nemo igitur, nisi cum Petro cohaereat, participare auctoritatem potest, cum absurdum sit opinari, qui extra Ecclesiam est, eum in Ecclesia praeesse. Quare Optatus Milevitanus reprehendebat hoc nomine Donatistas: Contra quas portas (infernæ) claves salutares accepisse legitimus Petrum, principem scilicet nostrum, cui a Christo dictum est: tibi dabo claves regni coelorum, et portae inferi non vincunt eas. Unde est ergo, quod*

(1) S. Leo M., sermo iv, cap. ii.

(2) Ib.

(3) *De Unit. Eccl.*, n. 4.

(4) *De Schism. Donat.*, lib. ii.

(5) S. Brunonis Episcopi Signiensis, *Comment. in Joan.*, Part. iii, cap. xxi, n. 55

claves regni coelorum vobis usurpare contenditis, qui contra cathedram Petri... militatis? (1).

Sed Episcoporum ordo tunc rite, ut Christus jussit, colligatus cum Petro putandus, si Petro subsit eique pareat: secus in multitudinem confusam ac perturbatam necessario delabitur. Fidei et communionis unitati rite conservandae, non gerere honoris causa priores partes, non curam agere satis est; sed omnino auctoritate est opus vera eademque summa, cui obtemperet tota communitas. Quid enim Dei Filius spectavit, cum claves regni caelorum *uni* pollicitus est Petro? Summum fastigium potestatis nomine *clavium* eo loco designari, *usus biblicus* et Patrum consentientes sententiae dubitari non sinunt. Neque secus interpretari fess est, quae vel Petro separatim tributa sunt, vel Apostolis conjunctim cum Petro. Si ligandi, solvendi, pascendique facultas hoc parit in episcopis, successoribus Apostolorum, ut populum quisque suum vera cum potestate regat, certe idem parere eadem facultas in eo debet, cui pascendi *agnos* et *oves* assignatum est, Deo auctore, munus: *Non solum pastorem (Petrum), sed pastorum pastorem (Christus) constituit: pascit igitur Petrus agnos pascit et oves, pascit filios, pascit et matres: regit subditos, regit et praelatos quia praeter agnos et oves in Ecclesia nihil est* (2). Hinc illae de Beato Petro singulares veterum locutiones, quae in summo dignitatis potestatisque gradu locatum luculente praedicant. Appellant passim *principem coetus discipulorum: sanctorum Apostolorum principem: chori illius coryphaeum: os Apostolorum omnium: caput illius familiae: orbis totius praepositum: inter Apostolos primum: Ecclesiae columen* Quia omnia concludere Bernardus iis verbis videtur ad Eugenium Papam: *Quis es? Sacerdos magnus, summus pontifex. Tu princeps episcoporum, tu heres Apostolorum... Tu es, cui claves traditae, cui oves creditae sunt. Sunt quidem et alli coeli janitores et gregum pastores; sed tu tanto gloriosius, quanto et differentius utrumque prae ceteris nomen hereditasti. Habent illi sibi assignatos greges, singuli singulos, tibi universi crediti, uni unus, nec modo ovium, sed et pastorum, tu unus omnium pastor. Unde id probem quaeris. Ex verbo Domini. Cui enim, non dico episcoporum, sed etiam Apostolorum, sic absolute et indiscrote totae commissae sunt oves? Si me amas, Petre pasce oves meas. Quas? illius vel illius populos civitatis aut regionis, aut certi regni? Oves meas, inquit: cui non planum, non desig-*

(1) Epist. xxii ad Cornelium, n. 5.

(2) Lib. ii, n. 4, 5.

nasse aliquas, sed assignasse omnes? Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil (1).

Illud vero abhorret a veritate, et aperte repugnat constitutioni divinae, jurisdictioni romanorum Pontificum episcopos subesse *singulos*, jus esse; *universos*, jus non esse. Haec enim omnis est causa ratioque fundamenti, ut unitatem stabilitatemque toti potius aedificio, quam *partibus* ejus *singulis* tueatur. Quod est in causa, de qua loquimur, multo verius, quia Christus Dominus fundamenti virtute confieri voluit, ut portae inferi non praevaleant adversus Ecclesiam. Quod promissum divinum constat inter omnes de Ecclesia universa intelligi oportere, non de singulis ejus partibus, quippe quae utique vinci inferorum impetu possunt, nonnullisque earum, ut vincerentur, singuillatim evenit. Rursus, qui gregi praepositus est universo, eum non modo in oves dispersas, sed prorsus in multitudinem insimul congregatarum habere imperium necesse est. Num regat agatque pastorem suum universitas ovium? Num successores Apostolorum, simul conjuncti, fundamentum sint, quo Petri successor, adipiscendi firmamenti causa, innitatur? Profecto cujus in potestate sunt claves regni, ei jus atque auctoritas est non tantum in provincias singulares, sed in universas simul: et quo modo episcopi in regione quisque sua non solum privato cuique, sed etiam communitati vera cum potestate praesunt, ita Pontifices romani, quorum potestas Christianam rempublicam totam complectitur, omnes ejus partes, etiam una collectas, subjectas atque obedientes habent potestati suae. Christus Dominus, quod jam dictum satis, Petro ejusque successoribus tribuit ut essent *vicarii* sui, atque eandem in Ecclesia perpetuo gererent potestatem, quam ipsemet gesserat in vita mortali. Num Apostolorum collegium magistro suo praestitisse auctoritate dicatur?

Hanc vero, de qua dicimus, in ipsum episcoporum collegium potestatem, quam sacrae litterae tam aperte enuntiant, agnoscere ac testari nullo tempore Ecclesia destitit. Illa sunt in hoc genere effata Conciliorum: *Romanum pontificem de omnium Ecclesiarum praesulibus judicasse legimus: de eo vero quemquam judicasse, non legimas (2)*. Cujus rei ea ratio redditur, quod *auctoritate Sedis Apostolicae major non est (3)*. Quare de Conciliorum decretis Gelasius: *Sicut in quod prima Sedes non probaverat, constare non potuit, sic quod illa censuit judicandum,*

(1) *De Consideratione*, lib. II, cap. VIII.

(2) Hadrianus II, in *Allocutione III* ad Synodum Romanam an 869. Cf. Actionem VII Concilii Constantinopolitani IV.

(3) Nicolaus in Epist. LXXXVI ad Michael Imperat. — *Patet profecto Sedis Apostolicae, cujus auctoritate major non est, judicium a nemine fore retractandum neque cuiquam de ejus liceat judicare judicio.*

Ecclesia tota suscepit (1). Sane Conciliorum consulta et decreta, rata habere vel infirmare semper romanorum Pontificum fuit. Conciliabuli Ephesini acta rescidit Leo magnus: Ariminensis, rejecit Damasus: Constantinopolitani, Hadrianus I: canonem vero XXVIII Concilii Chalcedonensis, quod assensu et auctoritate caruit Sedis Apostolicae, velut incassum quiddam constat jacuisse. Recte igitur in Concilio Lateranensi V Leo X statuit: *Solum romanum Pontificem, pro tempore existentem, tamquam auctoritatem super omnia concilia habentem, tam Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolventorum plenum jus ac potestatem habere, nedum ex sacrae Scripturae testimonio dictisque Patrum ac aliorum romanorum Pontificum, sacrorumque canonum decretis, sed propria etiam eorumdem Conciliorum confessione manifeste constat.* Sane claves regni caelorum uni creditas Petro, item ligandi solvendique potestatem Apostolis una cum Petro collatam, sacrae litterae testantur: at vero summam potestatem *sine Petro et contra Petrum*, unde Apostoli acceperint, nusquam est testatum. Profecto a Jesu Christo nullo pacto accepere.—Quibus de causis, Concilii Vaticani decreto, quod est de vi et ratione primatus Romani Pontificis, non opinio est invecata nova, sed vetus et constans omnium saeculorum asserta fides (2).

Neque vero potestati geminae eosdem subesse, confussionem habet administrationis. Tale quicquam suspicari, primum sapientia Dei prohibemur, cujus consilio est temporatio isthaec regiminis constituta. Illud praeterea animadvertendum, tum rerum ordinem mutuasque necessitudines perturbari, si bini magistratus in populo sint eodem grado neutro alteri obnoxio. Sed romani pontificis potestas summa est, universalis, planeque sui juris; episcoporum vero certis circumscripta finibus, nec plane sui juris: *Inconveniens est, quod duo aequaliter super eundem gregem constituentur. Sed quod duo, quorum unus alio principalior est, super eandem plebem constituentur, non est inconveniens; et secundum hoc super eandem plebem immediate sunt et Sacerdos parochialis et Episcopus et Papa* (3). Romani autem Pontifices, officii sui memores, maxime omnium conservari volunt quidquid est in Ecclesia divinitus constitutum: propterea quemadmodum potestatem suam ea qua par est cura vigilantiaque tuentur, ita et dedere et dabunt constanter operam ut sua Episcopus auctoritas salva sit. Imo quidquid Episcopis tribuitur honoris, quidquid obsequii, id omne sibimetipsis tributum deputant. *Meus honor est honor universalis Ecclesiae. Meus honor*

(1) Epist. xxvi ad Episcopos Dardaniae, n. 5.

(2) Ses. iv, cap. iii.

(3) S. Thomas in IV. Sent., dist. xvii. a. 4, ad q. 4, ad 3.

est fratrum meorum solidus vigor. Tunc ego vere honoratus sum, cum singulis quibusque honor debitus non negatur (1).

His quae dicta sunt, Ecclesiae quidem imaginem atque formam ex divina constitutione fideliter expressimus. Plura persecuti de unitate sumus; cujusmodi hanc esse, et quo conservandam principio divinus auctor voluerit, satis explicavimus. Quotquot divino munere beneficioque contigit, ut in sinu Ecclesiae catholicae tamquam ex ea nati vivant, eos vocem Nostram apostolicam audituros, non est cur dubitemus: *Oves meae vocem meam audiunt* (2). Atque hinc facile sumpserint quo et erudiantur plenius, et voluntate propensiore cum pastoribus quisque suis et per eos cum pastore summo cohaereant, ut tutius queant intra ovile unicum permanere, fructuumque ex eo salutarium majorem ubertatem capere. Verum aspicientibus Nobis *in auctorem fidei et consummatorem Jesum* (3), cujus vicaria potestate, tametsi impares dignitate et muneri, fungimur, caritate ejus inflammatur animus; illudque de se a Christo dictum, de Nobismetipsis non sine causa usurpamus: *Alias oves habeo, quae non sunt ex hoc ovili: et illas oportet me adducere, et vocem meam audient* (4). Nos igitur audire et caritati Nostrae paternae obsequi ne recusent, quotquot sunt, qui impietatem tam late fusam oderunt, et Jesum Christum Filium Dei eundemque servatorem generis humani agnoscunt et fatentur, sed tamen vagantur ab ejus Sponsa longius. Qui Christum sumunt, totum sumant necesse est: *Totus Christus caput et corpus est: caput unigenitus Filius Dei, corpus ejus Ecclesia: sponsus et sponsa, duo in carne una. Quicumque de ipso capite a Scripturis sanctis dissentiunt, etiamsi in omnibus locis inveniantur in quibus Ecclesia designata est, non sunt in Ecclesia. Et rursus, quicumque de ipso capite Scripturis sanctis consentiunt, et unitati Ecclesiae non communicant, non sunt in Ecclesia* (5). Ac pari studio ad eos provolat animus Noster, quos impietatis non funditus corruptit pestilens afflatus quique hoc saltem, expetunt, sibi patris esse loco Deum verum, terrae caelique opificem. Hi quidem apud se reputent ac plane intelligant, numerari se in filiis Dei nequaquam posse, nisi fratrem sibi Jesum Christum simulque Ecclesiam matrem adsciverint. Omnes igitur peramanter, sumpta ex Augustino ipso sententia, compellamus: *Amemus Dominum Deum nostrum, amemus Ecclesiam ejus: illum sicut patrem, istam sicut matrem, Nemo dicat: ad idola quidem vado, arrep-*

(1) S. Gregorius, M. *Epistolarum*, lib. viii, Epist. xxx, ad Eulogium.

(2) Joan, x, 27.

(3) Hebr., xii, 2.

(4) Joan, x, 16.

(5) S. Augustinus, *Contra Donatistas, Epistola, sive De Unit. ecl.*, cap. iv, n. 7.

titios et sortilegos consulo, sed tamen Dei Ecclesiam non relinquo: catholicus sum. Tenens matrem, offendisti patrem. Alius item dicit: absit a me, non consu'o sortilegum, non quaero arripitium, non quaero divinationes sacrilegas, non eo ad adoranda daemonia, non servio lapidibus: sed tamen in parte Donati sum. Quid tibi prodest non offensus pater, qui offensam vindicat matrem? Quid prodest si Dominum confiteris, Deum honoras, ipsum praedicas, Filium ejus agnoscis, sedentem ad Patris dexteram confiteris, et blasphemias Ecclesiam ejus?... Si haberes aliquem patronum, cui quotidie obsequeris; si unum crimen de ejus conjugere diceres, num quid domum ejus intrares? Tenete ergo, carissimi, tenete omnes unanimiter Deum patrem et matrem Ecclesiam. (1).

Plurimum misericordiae Deo confisi, qui maxime potest animos hominum permovere, et unde vult, et quo vult, impellere, benignitati ejus universos, quos in oratione spectavimus, vehementer commendamus. Caelestium vero donorum auspicem et benevolentiae Nostrae testem vobis: Venerabiles Fratres, Clero populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die xxix Junii, An: mccccxcvi, Pontificatus Nostri decimo nono.

LEO PP. XIII.

Asociación de SUFRAGIOS MUTUOS del Clero de la Diócesis.

Han manifestado por conducto del Sr. Arcipreste de Mansilla de las Mulas que deseaban pertenecer á la Asociacion, é ingresan en ella:

N.º 925=Mata D. Honorato, con obligación de aplicar *diez misas*.

N.º 926=García D. Francisco, dentro del primer año de su ordenación.

León, 7 de Septiembre de 1896. — Dr. Adolfo Pérez Muñoz, Canónigo-Secretario.

N.º 15

El día 23 de Agosto último falleció D. Bernardo Aragón, Párroco de la de San Juan de Palazuelo de Vedija; y habiéndose hecho constar que pertenecía á la Asociación y por certificado del Sr. T. Arcipreste que tenía aplicadas las misas, todos los asociados celebrarán por él la de Reglamento.

(1) *Enarratio in Psal. LXXXVIII, sermo II, n. 14.*